

Klager is als cliënt van aangesloten zorgaanbieder GGz Breburg, klachtgerechtigd.

De klacht betreft artikel 10:3 van de Wvvgz en is ontvankelijk.

Het verzoek tot schadevergoeding betreft artikel 10.11 van de Wvvgz en is ontvankelijk.

De hoorzitting:

De commissie, bestaande uit mr. A. Schreurs, voorzitter, de heer H. Corthals, psychiater-lid en mevrouw I. Wigger, lid, heeft op 14 januari 2021 gehoord:

De heer [klager], klager, bijgestaan door mevrouw [naam pvp],
patiëntenvertrouwenspersoon

en zijdens de zorgaanbieder

zorgverantwoordelijke de heer [naam 1], aangeklaagde en AIOS mevrouw [naam 2],
behandelaar.

De heer [klager] laat, gevraagd hoe het met hem gaat, weten dat hij ziedend en boos is maar voor de rest gaat het goed met hem. Hij ontkent dat hij in oktober vrijwillig werd opgenomen, er was sprake van een situatie van dreigend onheil rond om het Centraal Station, een mevrouw dreigde bijna onthoofd te worden. De politie heeft hem toen met de auto opgehaald en die zei dat hij niet naar huis werd gebracht maar naar een veilige plek voor de nacht. Hij werd beschuldigd van diefstal bij de Albert Hein maar dat klopte niet, hij had betaald op zijn bon was een nul te zien.

Gewezen op het oordeel van de rechter dat vanaf medio december een zorgmachtiging voor opname en andere zorg nodig was, zegt de heer [klager] dat de rechter incompetent is; Desgevraagd zegt de heer [klager] dat hij ook in de periode voorafgaand aan de zorgmachtiging geen vrijheid had, hij kon alleen de gang op en neer lopen. Nu mag hij wel onder begeleiding naar buiten maar daar is weinig tijd voor. De medewerkers zijn overbelast en hij wil niet moeilijk doen; hij is altijd degene die afvalt als de groep te groot wordt. De heer [klager] licht toe dat hij zelfs met Kerstmis niet naar de kerk kon.

De heer [klager] maakt bezwaar tegen de term patiëntenvertrouwenspersoon voor mevrouw [naam pvp] want hij is geen patiënt maar een passant.

Betreffende zijn laptop licht de heer [klager] toe dat hij die nu overdag grotendeels terug heeft. De afspraak die gemaakt is dat hij er geen financiële transacties mee doet kan hij niet nakomen, hij heeft de zorgverzekering moeten opzeggen en een [artikel] gekocht van 65 euro. Hij meent dat de medewerkers in zijn laptop hebben zitten rommelen anders konden ze ook niet weten wat hij daarmee doet.

Verder licht hij toe dat hij niet op zijn kamer rookt, misschien wel een paar keer in de tuin. Hij ontkent ook dat er peuken op zijn kamer lagen want een restant van een sigaar is geen peuk, sigaren worden uitgemaakt en later weer aangestoken om verder op te roken.

Desgevraagd laat hij weten dat hij evenveel rookt als eerst maar nu wel steeds moet vragen om zijn spullen.

De heer [klager] zegt dat hij hier een drie sterren hotel heeft, hij zou altijd terugkomen want mevrouw [naam 2] zorgt heel goed voor hem. Hij was bijna gemummificeerd om zijn opgezwollen benen te behandelen. Dat is heel goed verlopen, helaas heeft hij nu veel last van zijn knieën, die doen de hele dag pijn. De heer [klager] vertelt dat hij een eenvoudige timmerman is maar hij wilde psychiatrie studeren, hij heeft alle scripties van zijn dochter gelezen. Zijn schoonzoon meent te kunnen beslissen over zijn vermogen en wil dat zijn erfenis helemaal naar de kleindochters gaat. De heer [klager] vertelt over een situatie met een notaris en dat hij een bepaalde notaris uit Tilburg niet wil.

Reagerend op de opmerking dat hij niet met de heer [naam 1] wil overleggen, zegt de heer [klager] dat hij inderdaad diens autoriteit niet erkent en dat deze geen kaas gegeten heeft van psychiatrische medicatie.

(noot commissie: de heer [klager] heeft meer opmerkingen geplaatst maar was door zijn spreeknelheid en onsamenhangendheid niet altijd te volgen)

Mevrouw [naam pvp] overhandigt haar schriftelijke toelichting op de klacht en het verzoek om schadevergoeding en vat mondeling de inhoud daarvan samen.

Mevrouw [naam pvp] licht toe dat de heer [klager] ontkent op de kamer gerookt te hebben. De rooklucht kwam volgens hem uit de rookkamer die tegenover zijn kamer is. Een aanwijzing hiervoor is dat ook op [dag] december gesproken wordt over rooklucht in de kamer terwijl zijn rookwaar toen al ingenomen was. Zij twijfelt over het juridisch kader waarin dit beoordeeld moet worden; wellicht gaat het om huisregels maar zij heeft daar geen exemplaar van kunnen vinden.

Verder licht mevrouw [naam pvp] toe dat de heer [klager] meent geen stoornis te hebben; zijn huis was misschien een beetje vuil maar hij wil zelf bepalen hoe hij zijn huis bijhoudt. Bovendien heeft hij geen kans gekregen om het op te ruimen.

Voor wat betreft de communicatiemiddelen zou het kunnen kloppen dat hij een keertje berichten heeft gestuurd maar niet zo veel als men beweert.

Aangaande zijn verzoek om schadevergoeding licht mevrouw [naam pvp] toe dat de heer [klager] ervaart dat opgelegde maatregelen een wig hebben gedreven tussen hem en zijn naasten, er is weinig communicatie mogelijk en hij mist zijn kleinkinderen en vriendin enorm.

Mevrouw [naam 2] laat weten dat de heer [klager] op [dag] oktober werd opgenomen na een crisisbeoordeling op politiebureau waarna hij vrijwillig instemde met opname. In de periode voorafgaand aan de zorgmachtiging heeft hij weleens aangegeven naar huis te willen maar hij kon na een gesprek (soms met zijn dochter erbij) steeds overtuigd worden om te blijven. Als hij weg wilde dan gaf hij bijvoorbeeld aan naar Denemarken te willen gaan.

Voor wat betreft het innemen van rookwaren, licht mevrouw [naam 2] toe dat hij een keer concreet is betrapt op roken in zijn kamer en verder waren er vermoedens. Het roken is verboden en in zijn geval ook extra gevaarlijk omdat hij veel spullen en papier op zijn kamer heeft met brandgevaar als gevolg.

Gevraagd waarom alle maatregelen voor verplichte zorg al op 16 december werden opgenomen terwijl niet alles werd uitgevoerd, licht mevrouw [naam 2] toe dat dit mede komt omdat alle maatregelen gelijktijdig uitvoeren voor de heer [klager] een te belastend impact zou kunnen hebben. Geleidelijke uitvoering is ook beter om in samenwerking te kunnen blijven.

Betreffende de begeleide vrijheden licht mevrouw [naam 2] toe dat volgens de verpleegkundigen het wel regelmatig lukt om met hem naar buiten te gaan; het is wel waar dat, vanwege Corona, de groep waarmee men naar buiten kan klein is. Het zal dus niet altijd lukken. Op zich is besloten om hem vrijheden op geleide van zijn toestandbeeld te geven, maar tot nu toe is dat niet geëffectueerd; er is geen vertrouwen dat hij terug komt.

Gevraagd naar het overleg voorafgaand aan het besluit van 16 december, laat mevrouw [naam 2] weten de heer [naam 1] en zichzelf gezamenlijk de heer [klager] gezien hebben en samen hebben besloten tot verplichte zorg. De heer [klager] zegt wel steeds weg te willen uit de gesprekken om niet met de heer [naam 1] te praten en doet dit dan ook.

De heer [naam 1] licht toe dat roken niet alleen op de kamer verboden is maar ook in de tuin; het is alleen in bepaalde aangewezen ruimtes toegestaan. Hij leest de betreffende passage voor uit de huisregels en laat weten dat het boekje met huisregels op iedere kamer wordt gelegd. De kamer van de heer [klager] is brandgevaarlijk omdat die niet enkel rommelig is maar een complete chaos.

Reagerend op de vraag waarom er in het artikel 8:9 besluit van 16 december meer vormen van verplichte zorg zijn opgenomen dan er op dat moment toegepast gaan worden, licht de heer [naam 1] toe dat dit beleid is en volgens hem past binnen de bepalingen van de wet; de rechter heeft immers toestemming gegeven om bepaalde vormen toe te passen.

Gevraagd of hij ook voorafgaand aan het besluit van 28 december waarbij hij besloten heeft de laptop en telefoon in beheer te nemen, overleg heeft gepleegd met de heer [klager], zegt de heer [naam 1] dat hij dat zeker geprobeerd heeft maar deze wilde niet met hem praten. Hij heeft de heer [klager] toen nog gelegenheid gegeven om belangrijke telefoonnummers te noteren zodat hij mensen kon bellen met de afdelingstelefoon.

Inmiddels heeft de heer [klager] zijn communicatiemiddelen terug gekregen onder de voorwaarde dat hij geen dreigmails meer stuurt en geen financiële transacties meer doet. Dit is ook mede op verzoek van zijn familie en bewindvoerder. De laatste moet steeds de transacties ongedaan zien te maken, zoals het opzeggen van de verzekeringen. Zijn schoonzoon heeft op het punt gestaan om aangifte te doen van de bedreigingen per mail. Dit en het feit dat hij hele nachten bezig was met de laptop en dus niet sliep, zijn redenen geweest om het besluit van 28 december te nemen.

De heer [naam 1] vertelt dat de heer [klager] er van uit lijkt te gaan dat hij hier opgenomen is vanwege zijn lichamelijke klachten; die zijn ernstig en kunnen zonder behandeling tot levensgevaar leiden.

Tot slot wenst de heer [naam 1] te benadrukken dat de psychische gesteldheid van de heer [klager] ernstig is, hij is opgenomen met een forse maniforme ontregeling en na vele klachten van overlast in zijn omgeving.

(naschrift commissie: op verzoek van de commissie zijn na de hoorzitting de rapportages met betrekking tot het (vermoeden van) roken door de heer [klager], nagestuurd)

Het oordeel van de commissie:

Op grond van de ingebrachte stukken zijnde, het klaagschrift, de toelichting van de patiëntenvertrouwenspersoon, hetgeen betrokkenen ter zitting hebben ingebracht en onderdelen van het patiëntendossier overweegt de commissie als volgt.

De commissie stelt vast dat de heer [klager] op [dag] oktober op vrijwillige basis werd opgenomen na een beoordeling door de crisisdienst op het politie bureau. Vanaf [dag] december 2020 verblijft hij op grond van een zorgmachtiging in de accommodatie. De heer [klager] is volgens zijn behandelplan bekend met een bipolaire stemmingsstoornis en vanaf zijn opname wordt een manische ontregeling gezien.

De commissie constateert dat de rechtbank in de zorgmachtiging heeft opgenomen dat de stoornis van de heer [klager] leidt tot een ernstig risico op nadeel. Onder andere wordt genoemd: ernstig lichamelijk letsel, ernstige materiele schade, ernstige verwaarlozing en (maatschappelijk) teloorgang. Om dit nadeel af te wenden acht de rechtbank, gezien het verzet van de heer [klager], verschillende vormen van verplichte zorg noodzakelijk. Daaronder ook de verplichte zorg waar de heer [klager] over klaagt namelijk het beperken van de bewegingsvrijheid door verblijf op een gesloten afdeling en het aanbrengen van beperkingen in de vrijheid het eigen leven in te richten, die tot gevolg hebben dat betrokkene iets moet doen of nalaten, waaronder het gebruik van communicatiemiddelen.

Klacht 1.

De Wvzgz stelt aan het besluit tot uitvoering hiervan door de zorgverantwoordelijke, in artikel 8:9 een aantal zorgvuldigheidseisen. De commissie stelt vast dat hieraan is voldaan doordat voorafgaand aan het besluit de zorgverantwoordelijke zich op de hoogte heeft gesteld van de actuele gezondheidssituatie van klager en met hem heeft getracht te overleggen, het genomen besluit gemotiveerd op schrift heeft gesteld dan wel namens hem heeft laten opstellen door de medebehandelaar. Verder is de heer [klager] middels het schriftelijk besluit op de hoogte gesteld van zijn rechten aangaande professionele bijstand en klachtrecht.

De commissie acht dit bestreden besluit conform de eisen die de wet stelt voor wat betreft proportionaliteit, effectiviteit, subsidiariteit en veiligheid.

Het is duidelijk geworden dat de heer [klager] zonder (verplichte) zorg niet terug kan naar zijn woning en deze zelfs dreigt te verliezen door huisuitzetting wegens ernstige vervuiling en overlast. Verder acht de commissie afdoende aannemelijk geworden dat verblijf op een gesloten afdeling onder de omstandigheden waarin de heer [klager] verkeert noodzakelijk is

om te voorkomen dat hij naar buiten gaat en zichzelf, mede door de aanwezige ontremming, in gevaar zettende situaties brengt waarbij hij wellicht ook de weg naar de accommodatie niet terug kan vinden.

De mate waarin er mogelijkheden geboden kunnen worden om hem onder begeleiding naar buiten te laten gaan is ter beoordeling van de behandelaars en de commissie ziet hierin geen onregelmatigheden. Ter zitting is door de behandelaars toegezegd dat er in overleg met de heer [klager] getracht zal worden duidelijke afspraken te maken.

De commissie zal de klacht van de heer [klager] voor wat betreft dit besluit dan ook ongegrond verklaren.

Aanvullend wenst de commissie op te merken dat het op voorhand besluiten tot uitvoering van vormen van verplichte zorg die niet daadwerkelijk op dat moment noodzakelijk zijn, niet in overeenstemming met de opzet van de Wvvgz. In casu is dit aan de orde voor wat betreft de beperking van het gebruik van communicatiemiddelen. Slechts die vormen van verplichte zorg die actueel als noodzakelijk worden beoordeeld kunnen in een dergelijk besluit worden opgenomen. Dit omdat de Wvvgz eist dat alle besluiten tot vormen van verplichte zorg voorafgegaan worden door een actuele toetsing en overlegmoment.

Klacht 2.

Het bestreden besluit van de zorgverantwoordelijke aangaande het beperken van het gebruik van communicatiemiddelen door deze in te nemen, dateert van 28 december 2020. De commissie stelt vast dat dit besluit slechts gedeeltelijk aan de eisen die artikel 8:9 Wvvgz voldoet.

Het besluit is door de zorgverantwoordelijke genomen en gemotiveerd op schrift gesteld. De heer [naam 1] heeft verklaard voorafgaand aan het besluit gepoogd te hebben met klager te overleggen, hetgeen door klager is bevestigd onder vermelding dat hij niet bereid was te overleggen. De commissie is met de zorgverantwoordelijke van oordeel dat het besluit voldoet aan de te stellen eisen aangaande proportionaliteit, effectiviteit, subsidiariteit en veiligheid. Het innemen van de apparatuur is immers een effectief middel om misbruik ervan te voorkomen. Het nadeel dat het onverantwoord gebruik door de heer [klager] van de laptop en telefoon veroorzaakte was zwaarwegend genoeg om tot verplichte zorg over te gaan. Het betreft voornamelijk het nadeel voor zijn eigen gezondheid en voor relaties met familie en omgeving. Verder overweegt de commissie hierbij dat er eerder getracht was om op basis van afspraken het nadeel af te wenden, hetgeen geen resultaat had; dat er een evaluatie is afgesproken op korte termijn en dat de heer [klager] nog gelegenheid werd geboden te communiceren middels de afdelingstelefoon.

Echter, de commissie stelt vast dat er voorafgaand aan dit besluit actueel geen oordeel over de wilsbekwaamheid van klager ter zake is vastgelegd en dat deze geen informatie heeft gekregen over zijn recht op professionele ondersteuning en over zijn klachtrecht tegen deze beslissing tot toepassing van verplichte zorg. Dit geeft de commissie aanleiding om een deel van de klacht gegrond te verklaren.

Klacht 3.

Aangaande de klacht van de heer [klager] over het in beheer nemen van zijn rookwaar en aanstekers, overweegt de commissie als volgt.

In de huisregels is opgenomen dat niet op de kamer en in de tuin gerookt mag worden. De Wvggz kent een klachtgrond voor wat betreft de huisregels (8.15); de heer [klager] klaagt echter niet over de huisregels. Hij ontkent zich schuldig gemaakt te hebben aan overtreding hiervan.

Dit valt niet onder het klachtrecht van artikel 10.3 en om die reden is deze klacht van de heer [klager] niet ontvankelijk.

Schadevergoeding:

Zijdens klager is gevraagd om een schadevergoeding van 1050 euro wegens niet voldoen aan wettelijke normen voor besluiten ex. artikel 8:9 Wvggz. Hij stelt hierdoor immateriële schade te hebben geleden; de opgelegde maatregelen zouden een wig hebben gedreven tussen hem en zijn naasten, er is weinig communicatie mogelijk en hij mist zijn kleinkinderen en vriendin enorm.

De commissie heeft aangaande het besluit d.d. 16 december 2020 geen norm overtredingen geconstateerd.

Aangaande het besluit van 28 december 2020 is niet voldaan aan de verplichting om te beoordelen of klager in staat was tot redelijke waardering van zijn belangen als bedoeld in artikel 8.9 onder 4, en dit oordeel met datum en tijdstip in het dossier te noteren. De commissie acht daarom grond aanwezig om te voorzien in een schadevergoeding van 50 euro aan klager ten laste van de zorgaanbieder. Tevens is bij dit besluit niet voldaan aan de informatieplicht van de geneesheer-directeur over het recht op bijstand en het recht om een klacht in te dienen. De commissie zal hiervoor een eveneens tot een schadevergoeding van 50 euro besluiten.

De commissie heeft hierover de zorgaanbieder gehoord conform artikel 10.11 onder 3 Wvggz.

De beslissing:

De klacht van de heer [klager] is **deels gegrond en deels ongegrond**.

Zijn klacht is gegrond aangaande het niet voldoen aan de wettelijke formaliteiten van artikel 8.9 lid 3 Wvggz en artikel 8.9 lid 4 Wvggz aangaande het besluit van 28 december 2020.

De klacht van de heer [klager] is voor al het overige door hem gesteld, ongegrond.

De commissie beslist tot een billijke **schadevergoeding van 100** (zegge éénhonderd) euro.

Datum uitspraak : Tilburg, 14 januari 2021

